

op een bezem zat. Terry, Rutger en Rune keken haar met verbazing aan. Rutger zuchtte diep.

‘Alles wat ik had verwacht, maar dat ik nog eens een echte heks op een bezem zou zien vliegen? Dat nooit.’

Terry keek hem lachend aan.

‘Je bent niet de enige. Ik wist niet dat echte heksen ook echt op een bezem kunnen vliegen.’

Ze wendde zich tot Fijonna.

‘Kunnen magistas ook op een bezem vliegen?’

Fijonna schudde haar hoofd.

‘Niet op een bezem. Dat is een speciale vaardigheid van de heksen. Als wij willen vliegen, bemagieken wij een tapijt. Magistas met het element lucht zijn daar het beste is. Aarde en water hebben daar meer moeite mee. Ik denk zelfs dat Zach en ikzelf het niet eens kunnen. Zach omdat zijn element aarde is en dus aan de grond gebonden. Mijn element is water. Ook niet echt een element waar lucht bij te pas komt. Vuur en geest zouden het wel kunnen leren, denk ik. Wij gebruiken alleen liever poorten om ergens te komen. Tovenaars kunnen ook wel poorten maken, maar een betovering over een tapijt is voor hen gemakkelijker.’

Ondertussen was de Dux Maga op de vloer van de torenkamer geland. Ze keek de kamer rond.

‘Ik zie dat jullie al gegeten hebben. Mooi zo. Is Maze al gesignaleerd?’

‘Nog niet, moeder. Maar we hebben nog niet echt gekeken. We zijn net klaar met eten.’

Zach draaide zich om en tuurde in de verte. Hij had verreweg het beste zicht en dus de meeste kans om de vogel te op te merken. Terwijl hij bleef kijken, vroeg hij aan Matagati:

‘Waar moet ik eigenlijk op letten? Hoe ziet Maze eruit?’

‘Net als Jace. Hemelsblauw met een lange straat en een kuif. Jace is de verbeelding van geluk en Maze die van voorspoed. Je moet dus uitkijken naar een blauwe vogel.’

Ze stonden nu allemaal aan de balustrade en tuurden naar de lucht. Natuurlijk wisten ze dat van hen allemaal, Zach de meeste kans had om de blauwe vogel als eerste te zien. Toch

bleven ze kijken, terwijl de lucht langzaam verkleurde van blauw naar roze en daarna van oranje naar rood. De zon ging langzaam onder. Eindelijk wees Zach naar voren. Ze volgden de richting van zijn arm, maar het duurde nog even voor ze een kleine stip zagen naderen. Zach draaide zich om.

‘Ze is niet alleen. Er zijn nog drie andere vogels bij haar. Ze lijken haar te achtervolgen.’

Matagati keek bezorgd naar de lucht.

‘Als dat zo is, moeten we haar helpen. Moeder, wat kunnen we doen?’

‘Niet veel, ben ik bang. Ze is nog te ver weg. Zo ver reikt onze hekserij niet. We moeten wachten tot ze dichterbij zijn.’

Matagati keek vertwijfeld naar haar vader, maar ook die schudde zijn hoofd.

Zach kneep zijn ogen samen.

‘Het zijn geen vogels. Ze wordt achtervolgd door drie vleermuizen, kleine vliegende honden.’

‘Weet je het zeker? Ja, natuurlijk, anders zou je het niet zeggen. We moeten toch iets kunnen doen?’

Zonder dat ze het in de gaten hadden gehad, was Mikky op de balustrade gaan staan. Plotseling spreidde hij zijn vleugels en sprong van de balustrade af.

‘Ik helpen mooie vogel.’

Voor iemand kon reageren, vloog hij zo snel als hij kon in de richting van Maze en haar achtervolgers. Ze zagen hem snel kleiner worden tegen de steeds donker wordende avondlucht. Ze keken allemaal ingespannen toe hoe Mikky, zo snel als hij kon, Maze tegemoet vloog. Rune was een beetje ongerust. Kon Mikky wel op tegen drie vliegende honden? Zach stootte hem aan en wees.

‘Mikky wordt groter. Kijk maar. Hij neemt vocht uit de lucht op. Hij is nu bijna twee keer zo groot.’

Zach had gelijk. Mikky vloog steeds verder van hen weg, maar hij werd niet meer kleiner. Ze keken gespannen toe hoe hij Maze en haar achtervolgers snel naderde. Plotseling liet Mikky zich vallen, terwijl Maze en haar achtervolgers rechtdoor vlogen, over Mikky heen. Nadat de vliegende honden hem

gepasseerd waren, vloog Mikky omhoog en draaide zich in de lucht om, tot hij zich direct boven de vliegende honden bevond. Met wijd gespreide vleugels en armen liet hij zich bovenop de twee achterste vliegende honden vallen. De twee honden werden volledig verrast door de aanval. Vanaf deze afstand konden ze de schrille kreten van schrik horen. Eén van de honden wist zich los te rukken, maar zijn vlucht was ontregeld en wiebelig. De andere vliegende hond had geen schijn van kans tegen de veel grotere gorgelaar. Rune keek met afschuw toe hoe Mikky de vleermuis in tweeën trok en de beide helften liet vallen. Hij zag voor de tweede keer hoe wreed Mikky kon zijn, als het om een prooi ging. Het was een kant waar hij maar moeilijk aan kon wennen. Mikky had ondertussen de achtervolging weer ingezet. Hij naderde de overgebleven vliegende hond snel. Ze zagen echter tot hun schrik dat Maze aan het einde van haar krachten was. Haar tempo ging snel omlaag en haar vlucht was niet langer recht, maar zigzaggend en onregelmatig.

De Dux Maga greep haar bezem, maar de tovenaar hield haar tegen. Ze keek hem aan.

‘Laat me. Ik ga haar helpen. Ze redt het anders niet. Ze is uitgeput.’

‘Nee, Airrya. Het is te gevaarlijk. De bezem is op deze hoogte niet betrouwbaar. Misschien kan Jace haar helpen. Waar is die?’

Hij keek vragend naar Matagati. Die haalde hulpeloos haar schouders op.

‘Het lukt mij niet om hem op te roepen. Ik ben te bezorgd.’

Terry greep Rune’s arm. Hij keek in haar bezorgde gezicht.

‘Rune, kan jij niets doen? Kan jij haar vanaf deze afstand bereiken? Alsjeblieft.’

Rune dacht razendsnel na. Wat kon hij doen? Hij greep de rand van de balustrade en concentreerde zich. Met al zijn kracht vormde hij een luchtbel en wierp deze naar voren. De afstand was nog steeds aanzienlijk. Met de grootste moeite hield hij de luchtbel in stand. Die kromp langzaam, terwijl hij de blauwe vogel snel naderde. Met een laatste inspanning

wierp hij de luchtbel over de vogel heen. Even dreigde hij de controle te verliezen. Hij probeerde wanhopig zijn grip op de luchtbel te verstevigen. Het lukte hem. Langzaam begon Rune de bel naar zich toe te trekken. Maze lag trillend van vermoeidheid in de ronding van de bel. Plotseling was daar de hulp van iemand anders. Rune keek verbaasd op. Het was Mikky die de bol voorzichtig tussen zijn klauwen hield en naar hem toe vloog. Nu hoefde hij alleen maar de bel in stand te houden. Mikky zorgde voor de voortbeweging.

Zonder zijn grip op de luchtbel te verslappen, keek hij waar de vliegende honden waren. Hij zag er nog maar één. Ver weg, duidelijk gewond, maar nog steeds volgend. Hij had verder geen tijd om zich daarom te bekommeren. Mikky vloog op hoge snelheid en het duurde dan ook niet lang of hij landde, met de luchtbel veilig in zijn klauwen, op de balustrade. Hij was overdekt met vies ruikende smurrie, maar had een grote grijns op zijn snuit. Terwijl hij de luchtbel aan Rune overhandigde, begon hij weer te krimpen tot zijn oorspronkelijke grootte. Met het water dat als een filter op zijn huid lag, veegde hij zichzelf schoon tot hij verlost was van de smurrie. Het waren bloed en ingewanden, zag Rune. Hij wendde zijn ogen af en richtte zich op de luchtbel. Voorzichtig, om Maze niet te verschrikken, liet hij de bel verdwijnen, terwijl hij de uitgeputte vogel op zijn gespreide handen opving. Zwijgend strekte hij zijn handen, met Maze daarop, uit naar Matagati. Die nam haar voorzichtig aan, terwijl de tranen over haar gezicht liepen. Met stamelende stem begon ze hem te bedanken, maar Rune wuifde haar bedankjes weg. Hij leunde uitgeput tegen de balustrade. Terry keek hem bezorgd aan.

‘Gaat het wel, Rune?’

Ook Zach keek hem bezorgd aan.

‘Dat was een ongelooflijke prestatie, Rune. Een luchtbel in stand houden. Over zo’n grote afstand en van die grootte. En dan heb ik het nog niet eens over de snelheid waarmee je hem voortbewoog. Nu weet ik het zeker. Je bent net zo sterk als een elf.’

Zach keek hem aan met ontzag in zijn ogen en ook Fijonna had een uitdrukking van ontzag op haar gezicht. Rune keek een beetje ongemakkelijk naar zijn vrienden. Daarna keek hij naar de beide heksen en de tovenaar. Die hadden niets in de gaten en hielden zich bezig met de blauwe vogel.

‘Ssst, niemand hoeft te weten hoe sterk ik ben. Ik weet zelf niet eens hoe sterk ik ben. Misschien is het wel beter om niet teveel aandacht op mijn kracht te vestigen.’

Zach en Fijonna knikten tegelijkertijd bevestigend. Fijonna keek hem peinzend aan. Haar stem was zacht toen ze begon te spreken.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, maar wat jij doet is niet de gezamenlijke kracht van jouw eigen magie en die van Runa. Het lijkt wel of je de kracht van vijf magistas hebt.’

Zach knikte heftig om aan te geven dat hij het volledig met Fijonna eens was.

Ze werden in hun gesprek gestoord doordat Mikky plotseling opvloog en naar beneden dook. Rune boog zich snel, samen met de anderen, over de balustrade om te zien waar Mikky heen ging. Halverwege de toren vloog een donkere vorm. Het was de laatste van de drie vliegende honden. Rune en de anderen keken ongerust toe. Mikky had weer zijn oorspronkelijke grootte en dat betekende dat hij nog maar één-vierde van de grootte van de vliegende hond was. Hij was nu geen partij voor de veel grotere tegenstander. Op het moment dat hij de vliegende hond tot op een paar meter was genaderd, stopte hij met vliegen. Hij trok zijn vleugels in en liet zich als een baksteen op de vliegende hond vallen. Door de kracht van de val, klapten diens vleugels boven zijn lichaam samen. Mikky klemde zich vast aan de rug van de vliegende hond en werd door het samenklappen van de vleugels aan het zicht onttrokken. Volledig gedesoriënteerd botste de vliegende hond tegen de muur van de toren.

Wanhopig zocht hij een houvast. Zijn nagels maakten een schril, snerpend geluid, terwijl ze langs de torenmuur gleden. De vijf toeschouwers op de toren vertrokken hun gezichten en bedekten hun oren. Mikky was nu weer zichtbaar. Hij klemde

zich om de nek van de vliegende hond en drukte de keel van het dier dicht. De vliegende hond zette zich af van de toren en probeerde Mikky af te schudden. Zonder resultaat. Mikky's positie op de rug van de vliegende hond, met zijn beide armen om de keel van de hond, was onaantastbaar. De vliegende hond begon aan een zwalkende vlucht, in de richting van een paar bomen. Waarschijnlijk om te proberen Mikky daar te kunnen lossen. Mikky zag het gevaar blijkbaar aankomen. Ze zagen dat hij één arm vrijmaakte en daarmee het grote oor van de vliegende hond afdekte. Bijna gelijk werd de vlucht van de vliegende hond onregelmatig. Hij zwalkte in het rond en was duidelijk de weg kwijt. Mikky trok zijn andere arm ook los van de keel van de vliegende hond en greep het andere oor beet. Beurtelings het ene en het andere oor afdekkend, met af en toe een corrigerende ruk, dwong hij de vliegende hond omhoog te vliegen, richting de torenkamer. Even later landde de vliegende hond een beetje wankel op de balustrade. Mikky hield nu de beide oren gesloten. Hij keek Rune aan.

‘Rune, jij oren dichthouden. Dicht met lucht. Dan hij rustig.’ Rune keek verbaasd naar de kleine gorgelaar. Toen begreep hij het. Hij verdichte de lucht in de oren van de vliegende hond tot er geen geluid meer door kon dringen. Mikky zuchtte tevreden en liet de vliegende hond los. Het dier bleef doodstil zitten. Zijn vleugels opgevouwen tegen zijn lichaam en zijn kop ingetrokken tegen zijn schouders. Het was een lelijke kop. De twee grote ronde ogen puilden bijna uit de oogkassen en de grote schelpachtige oren, die uitliepen in een punt, stonden wijd van de kop af. Het had een snuit als van een varken, nee, die van een everzwijn, want vier grote slagstanden, twee uit de onderkaak en twee uit de bovenkaak staken vervaarlijk omhoog en omlaag. Het gaf het dier een gemene uitdrukking.

Het landen van de vliegende hond had de aandacht getrokken van de tovenaars. Ze hoorden hem ineens achter hen zuchten. ‘Een kleine vliegende hond. Dat is jaren geleden dat ik er één gezien heb. Deze is nog jong. Wat gaan jullie ermee doen?’

‘Geen idee. Het is Mikky’s prooi. Hij moet beslissen. Het is een groot dier. Hij heeft er voor meerdere dagen eten aan als hij dat zou willen.’

Mikky vertrok zijn snuitje van afschuw.

‘Bweeeh. Mikky niet eten vleurhond. Smaakt poep. Heel erg.’

Ze keken hem verbaasd aan, tot Terry in de lach schoot.

‘Hij bedoelt dat de vliegende hond heel vies smaakt.’

Mikky knikte bevestigend.

‘Ja, smaak vies. Heel erg poep. Niet goed eten. Bleh.’

Rune keek naar de tovenaar.

‘Tja, dan weet ik het ook niet. Kunnen vliegende honden boodschappen overbrengen? Dan mogen we hem niet vrijlaten.

Kunnen we hem ergens opsluiten? In een kooi bijvoorbeeld?’

Het idee om de vliegende hond in een kooi op te sluiten, stond hem niet erg aan. Geen enkel dier hoorde in een kooi. Hij zag aan Zachs gezicht dat die zich daar ook niet prettig bij voelde.

Die dacht natuurlijk aan de dagen dat hijzelf was opgesloten geweest in een kooi, toen ze elkaar nog maar net kenden.

Rune wist alleen geen andere oplossing.

De tovenaar leek het ook geen geweldig idee te vinden. Hij stond even te peinzen, toen klaarde zijn gezicht op.

‘Je hebt gelijk. Hij mag niets doorgeven aan zijn meester.

Vampiers hebben een speciale band met de vliegende honden.

Dat risico mogen we niet nemen. Ik heb een voorlopige

oplossing. We moeten het dier wel gevangen houden, maar we

kunnen voorkomen dat hij wegvliegt door een simpele

betovering. Daarvoor heb ik alleen maar wat bloed en wat

haar nodig. Met de juiste spreuk binden we hem dan aan deze

toren. Overdag kan hij hier slapen, tussen de koepelbalken en

tijdens de deemsteringen en de nacht kan hij vrij rondvliegen,

zolang hij zich maar niet verder van de toren verwijderd dan

pakweg 900 meter. Ruim voldoende ruimte om te jagen en

zijn kostje bij elkaar te scharrelen. Wat vinden jullie

daarvan?’

Dat leek, in ieder geval voorlopig, de beste oplossing te zijn.

Rune keek even naar Zach. Per slot van rekening was het nog

steeds gevangenschap. Of dat nu in een kooi was of niet.